USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Y. T.**, zastoupený Mgr. Janem Vondrou, advokátem se sídlem Palackého třída 2203/186, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2019, č. j. OAM-417/ZA-ZA11-VL16-2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 11. 2020, č. j. 33 Az 34/2019 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2019. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti (M.), je svobodný, bezdětný, vyznáním katolík. Je ukrajinské národnosti, mluví rusky a ukrajinsky, nikdy nebyl politicky činný. Naposledy pobýval na Ukrajině v roce 2009. Do České republiky přicestoval v roce 2010, následně získal povolení k dlouhodobému pobytu. V roce 2015 byl z území České republiky vyhoštěn, ztratil pas, na Ukrajinu však nevycestoval, a to především z toho důvodu, že se obával povolání do armády. Povolávací rozkaz mu sice nebyl doručen, ale podle jeho tvrzení jej zřejmě převzal jeho otec. Žádost o udělení mezinárodní ochrany si žalobce podal až 1. 5. 2019, důvodem byla snaha o legalizaci pobytu, přetrvávající obava z povolání do armády, ekonomické důvody a skutečnost, že na Ukrajině se nemá kam vrátit.

[3] Po posouzení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nejsou splněny. Shodně se žalovaným měl

za to, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochranu jen s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, přičemž tvrzené obavy z povolání do armády azylovým důvodem nejsou. Ostatní, podružnější námitky pak neshledal relevantními.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V obecné rovině přitom namítá, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci, v důsledku čehož dospěl k řadě vadných závěrů. Krajský soud se pak dle jeho názoru v napadeném rozsudku se závěry žalovaného v podstatě jen ztotožnil a jeho argumentaci potvrdil. Vadu řízení před správním orgánem pak stěžovatel spatřuje v tom, že žalovaný vycházel pouze z informačních zdrojů, které si sám zpracoval (MZV či OAMP), a nevzal v potaz informace o současné situaci na Ukrajině, které je možno získat z otevřených zdrojů, především na internetu. Na základě toho pak dospěl k nesprávnému závěru, že stěžovateli v zemi jeho původu vážná újma ve smyslu § 12 a 14b zákona o azylu nehrozí.

[5] Žalovaný se dle názoru stěžovatele řádně nevypořádal ani s jeho námitkami ohledně udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany, a to přes jeho opakované upozornění, že se svou rodinou na Ukrajině není v kontaktu, a i když stěžovatel uvedl důvody, pro které ani není možné, aby u své rodiny (ať už u otce nebo u bratra) pobýval. Navíc mu stále hrozí postih za nenastoupení vojenské služby. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že stále probíhající konflikt nelze posuzovat rigidně, pouze podle situace v určitém období, ale je nutné vždy zohlednit aktuální vývoj a proměnlivost dění. Dle jeho názoru tak neposkytnutí doplňkové ochrany je porušením nejen příslušných ustanovení zákona o azylu, ale i zásady non-refoulement vyplývající z čl. 33 Ženevské úmluvy, a to zejména z důvodu možného ohrožení života stěžovatele v případě rozšíření bojů z východních částí Ukrajiny do ostatních částí země.

[6] Z výše uvedeného je dle stěžovatele „zjevně patrné“, že důvody kasační stížnosti významným způsobem přesahují jeho vlastní zájmy ve smyslu § 104a s. ř. s. Závěrem proto navrhl, aby byl zrušen jak napadený rozsudek Krajského soudu v Brně, tak i rozhodnutí žalovaného z 21. 6. 2019, a jemu přiznány náklady řízení.

[7] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému vypořádání uplatněných námitek, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[8] Podle § 104a s. ř. s. ve znění účinném v době podání návrhu, jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[9] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana

individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[10] Stěžovatel ve své kasační stížnosti ztotožnil důvody její přijatelnosti s uplatněnými důvody pro její podání. Žádnou konkrétní právní otázku, kterou by měl Nejvyšší správní soud řešit v rámci sjednocování judikatury, neuvedl, z velmi obecně formulovaných kasačních důvodů pak lze sotva dovodit, v čem měl vlastně krajský soud konkrétně pochybit, natožpak aby z nich bylo zřejmé, proč má stěžovatel za to, že povaha jeho věci svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy. Žádný přesah vlastních zájmů stěžovatele pak v okolnostech projednávané věci nenalezl ani Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti. Za této situace tedy podanou kasační stížnost podle výše citovaného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[11] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 10. února 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu